

Zvesti Črt

Pri Polajnarjevih sta čuvala hišo dva psa: ogromni belo-rjavi bernardinec »Črt« in za polovico manjši, a tudi mnogo mlajši črni »Murček«.

Osemletnemu Janezku ni bil Črt kar nič pri srcu. Seveda, stari velikan je bil mnogo preresen, da bi po dečkovi želji plesal po dvorišču, skakal čez palico in lovil žogo. Pač pa je bil v takšnih rečeh tem spretnejši in vedno na vse norčije pripravljen mladi Murček, ki se je okrog Janezka vrtil kakor navit, se prekopicaval na vse načine, nosil v gobčku palico, ulovil hrošča kar v zraku in ga pohrustal kot najboljšo slaščico.

»Hej, ko bi imel kar dva takale Murčka,« se je domislil Janezek, »to bi bilo veselja in smeha! Ali, dokler je pri hiši Črt, ni misliti na to.«

Ves prevzet od te prešerne želje se mladi razposajenec nekoč opogumi in namigne očetu:

»Očka! Z našim Črtom je malo prida. Samo poležaval bi po kotih. Treba bo novega varuhal!«

Očetu se obraz zresni.

»Molči o tem in se rajši uči naštevanko,« odvrne trdo. »Ko tebe še ni bilo na svetu, je Črt že zvesto čuval hišo in v dolgih letih marsikakšnega dvo- ali štirinožnega potepuha odpodil ter nas tako obvaroval škode in nesreče. Za plačilo naj bi ga pa zdaj pognal od hiše! Nikoli! Črt ostane pri nas do svoje smrti. Le kaj ti vse pride na misel, ti brezsrčni tepček!«

Janezka postane sram. A kljub temu se kar ne more ogreti za Črta. Vedno mu je krivičen. Kadar koli mu pride v roke nekaj, kar cenijo pasja usta, je tega vedno deležen Murček, nikoli pa Črt.

Bilo je sredi februarja. Topli jug je zavel preko vasi in poljan. Snežna odeja, ki je pokrivala strehe in zemljo, se je pričela kar vidno nižati.

Janezek se je sankal tam za visokim skednjem, kjer so po položnem bregu sanke hitele kakor ptič po zraku.

Pravkar je privlekel sanke nazaj gori tik za skedenj in se pripravil na novi zalet. Tedaj pa začuje nad seboj neko vršanje, podobno hlastanju, nato stresljaj, ki mu je sledil udarec na glavo in — izginilo je vse...

Janezek se je zavedel šele v postelji. Začuden se je ozrl okrog sebe in se hotel dvigniti. Pri tem pa je začutil na desni strani glave tako hudo bolečino, da je glasno zaječal. V naslednjem hipu se je pa že sklonil čezenj srečni in smehljajoči se obraz njegove mame:

»Janezek, zlati otrok moj! Najhujše je že preštano, hvala Bogu!«

»Mamica,« je zastokal bolnik, »kaj vendar se je zgodilo z menoj?«

»Oj ti fantiček moj, skoro bi te bili izgubili, Včera si se sankal tam za skednjem. Pa se je s strehe udrl sneg in te pokopal pod seboj. Poleg tega te je še kos zledenelega snega precej ranil na glavi. Da se nisi pod tem belim grobom zadušil, se imaš zahvaliti Črtu, ki je prvi zavohal nesrečo in ti takoj planil na pomoč. Ko smo te našli, te je zvesta žival že odkopala in ti lizala krvavo glavo. Nezavestnega smo te potem prinesli v posteljo. Janezek, bodi hvaležen Bogu, ki se je poslužil živali, da ti je otel življenje!«

Dečku so se napolnile oči s solzami.

»O, mamica,« je zahlipal, »kako krivičen sem bil proti Črtu. Žal mi je, o kako žal! Zdaj hočem biti z njim dober, o še vse boljši kakor z Murčkom, — prav res — mamica!«

»Že dobro, že,« ga je polna sočutja potolažila mati in šla z roko narahlo preko sinkovega rosnega čela.

V nekaj dneh je bil Janezek spet na nogah. A poslej je bil njegov prvi miljenec vedno le stari Črt, čeprav se ni znal tako igrati z njim kakor Murček.